Jakub Radoszewski, Wojciech Rytter — Treść zadania, Opracowanie
Piotr Niedźwiedź — Program

Dostępna pamięć: 64 MB. *OI, Etap II, dzień pierwszy, 10.02.2010*

Chomiki

Bajtazar prowadzi hodowlę chomików. Każdy chomik ma unikalne imię, złożone z małych liter alfabetu angielskiego. Chomiki mają obszerną i komfortową klatkę. Bajtazar chce umieścić pod klatką wyświetlacz, który będzie wyświetlał imiona jego chomików. Wyświetlacz będzie miał postać ciągu liter, z których każda może być zapalona lub zgaszona. Naraz będzie wyświetlane tylko jedno imię chomika. Zapalone litery tworzące to imię muszą znajdować się obok siebie.

Bajtazar chce, aby wyświetlacz mógł wyświetlać imiona chomików przynajmniej w m różnych miejscach. Dopuszcza on, aby to samo imię mogło być wyświetlane w kilku różnych miejscach, i nie wymaga, aby każde imię mogło być wyświetlane na wyświetlaczu. Zauważ, że wystąpienia imion na wyświetlaczu mogą dowolnie na siebie nachodzić. Możesz założyć, że imię żadnego z chomików nie występuje (jako spójny fragment) w imieniu żadnego innego chomika. Bajtazar poprosił Cię o pomoc w wyznaczeniu najmniejszej liczby liter, z jakich musi składać się wyświetlacz.

Inaczej mówiąc, należy wyznaczyć minimalną długość napisu (złożonego z małych liter alfabetu angielskiego), w którym łączna liczba wystąpień imion chomików jest nie mniejsza niż m. (Mówimy, że słowo s występuje w napisie t, jeżeli s stanowi spójny fragment t).

Wejście

Pierwszy wiersz standardowego wejścia zawiera dwie liczby całkowite n oraz m ($1 \leqslant n \leqslant 200$, $1 \leqslant m \leqslant 10^9$), oddzielone pojedynczym odstępem i oznaczające, odpowiednio, liczbę chomików Bajtazara i minimalną liczbę wystąpień imion chomików na wyświetlaczu. Każdy z kolejnych n wierszy zawiera niepusty napis złożony z małych liter alfabetu angielskiego będący imieniem chomika. Sumaryczna długość wszystkich imion nie przekracza $100\ 000$ liter.

Wyjście

Pierwszy i jedyny wiersz standardowego wyjścia powinien zawierać jedną liczbę całkowitą — minimalną liczbę liter, z których musi być zbudowany wyświetlacz.

Przykład

Dla danych wejściowych:
```
4 5
monika
tomek
szymon
bernard
```

poprawnym wynikiem jest:
```
23
```

Najkrótszy wyświetlacz może mieć, na przykład, postać: `szymonikatomekszymonika`*. Zawiera on łącznie 5 wystąpień imion chomików:* `szymon` *i* `monika` *występują dwukrotnie,* `tomek` *raz, a* `bernard` *ani razu.*

Rozwiązanie

Trochę formalizmów

Na początku opisu wprowadźmy dla wygody kilka oznaczeń. W tym zadaniu interesować nas będą słowa złożone z małych liter alfabetu angielskiego. Jeśli u jest takim słowem, to przez $|u|$ oznaczymy jego długość, czyli liczbę liter, z których się składa. Powiemy, że słowo u jest *prefiksem* (*sufiksem*, *podsłowem*) słowa v, jeżeli słowo u stanowi początkowy fragment (odpowiednio końcowy fragment albo dowolny spójny fragment) słowa v. Przez $\#wyst(u,v)$ oznaczymy łączną liczbę wystąpień słowa u w postaci podsłów słowa v. Przykładowo, słowo `aba` jest zarazem prefiksem i sufiksem słowa `ababaaaba` oraz $\#wyst($`aba`, `ababaaaba`$) = 3$.

Niech $S = \{s_1, s_2, \ldots, s_n\}$ będzie zbiorem n słów reprezentujących imiona chomików Bajtazara. W tym zadaniu poszukujemy najkrótszego słowa t, w którym łączna liczba wystąpień imion chomików jest nie mniejsza niż m, co przy wprowadzonych oznaczeniach możemy zapisać jako:

$$\#wyst(s_1,t) + \#wyst(s_2,t) + \ldots + \#wyst(s_n,t) \;\geqslant\; m. \qquad (1)$$

Warto dodać, że parametr m może być rzędu 10^9, czyli możemy być zmuszeni do poszukiwania naprawdę długiego słowa t. To oznacza, że w rozwiązaniu powinniśmy ograniczyć się do wyznaczenia długości słowa t, bez konstruowania go.

Zakładamy dalej, że słowa ze zbioru S są niepuste ($|s_i| > 0$) i mają łącznie długość L, tzn. $L = |s_1| + |s_2| + \ldots + |s_n|$. W zadaniu zaszyte jest jeszcze jedno, dosyć tajemnicze ograniczenie, że żadne ze słów s_i nie stanowi podsłowa żadnego innego, tj.:

$$\#wyst(s_i, s_j) = 0 \quad \text{dla } i \neq j. \qquad (2)$$

Jak wygląda rozwiązanie?

Spróbujmy przyjrzeć się temu, jaką strukturę powinno mieć wynikowe słowo t. Niech $s_{i_1}, s_{i_2}, \ldots, s_{i_m}$ będzie sekwencją reprezentującą pierwsze (od lewej) m wystąpień słów ze zbioru S w słowie t. Dodajmy dla jasności, że na każdej pozycji słowa t może rozpoczynać się co najwyżej jedno wystąpienie jakiegoś ze słów s_{i_j}, gdyż w przeciwnym przypadku któreś ze słów ze zbioru S byłoby prefiksem któregoś innego, co nie jest możliwe wobec warunku (2).

Zacznijmy od tego, że słowo s_{i_1} musi być prefiksem słowa t. Faktycznie, gdyby tak nie było, to słowo powstałe z t przez wyrzucenie pierwszej litery nadal spełniałoby warunek (1), a więc t nie byłoby najkrótsze.

Następne w słowie t występuje s_{i_2}. Łatwo widać, że jego wystąpienie musi zaczynać się w ramach pierwszych $|s_{i_1}| + 1$ liter słowa t, gdyż w przeciwnym przypadku znów moglibyśmy wyciąć jedną literę słowa t, nie zaburzając warunku (1). Z drugiej strony, koniec wystąpienia słowa s_{i_2} musi następować za końcem wystąpienia s_{i_1}, jako że odwrotna sytuacja oznaczałaby, iż s_{i_2} byłoby podsłowem s_{i_1}, co, jak wiemy, nie jest możliwe.

Konstruując słowo t, możemy więc albo ustawić s_{i_2} tuż za s_{i_1}, albo próbować dopasować te słowa z nakładką, tzn. nałożyć pewien prefiks słowa s_{i_2} na identyczny sufiks słowa s_{i_1}. Ponieważ słowo t ma być najkrótsze możliwe, więc opłaca nam się wybrać nakładkę tak długą, jak tylko się da. Zauważmy, że to, jak długą nakładkę wybierzemy, nie ma żadnego znaczenia dla konfiguracji słów $s_{i_3}, \ldots, s_{i_m}$, ponieważ i tak słowo s_{i_2} wystaje poza słowo s_{i_1}, a każde z tych kolejnych wystąpień następuje dalej niż s_{i_2}.

Zauważmy, że całe to rozumowanie można powtórzyć dla słów $s_{i_3}, \ldots, s_{i_m}$, otrzymując ostateczny wniosek, że słowo t musi zaczynać się od s_{i_1}, kończyć się na s_{i_m} oraz że należy zawsze wybierać najdłuższą możliwą nakładkę między $s_{i_{j-1}}$ a s_{i_j}. Spróbujmy zapisać ten wniosek bardziej formalnie.

Dla danych słów u i v, *najdłuższą nakładką* tych słów (ang. *overlap*, oznaczenie: $ov(u,v)$) nazwiemy najdłuższe takie słowo y, że $u = xy$ i $v = yz$ dla pewnych niepustych słów x, z. W szczególności, słowo y może być puste. Z kolei przez *prefiks* $pr(u,v)$ *słowa* u *względem słowa* v będziemy rozumieli słowo x z definicji najdłuższej nakładki, tzn. $u = pr(u,v)ov(u,v)$. Dla przykładu,

$$ov(\texttt{aabababab, babbaa}) = \texttt{bab}, \quad pr(\texttt{aabababab, babbaa}) = \texttt{aaba},$$
$$ov(\texttt{abaab, abaab}) = \texttt{ab}, \quad pr(\texttt{abaab, abaab}) = \texttt{aba}.$$

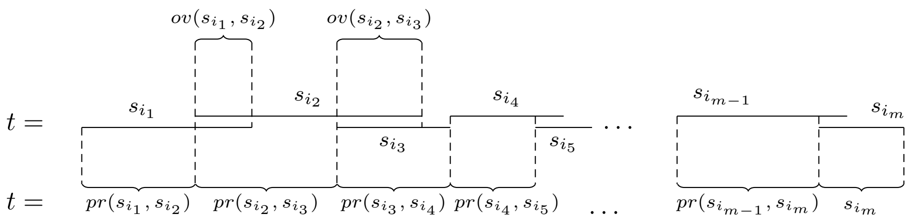

Rys. 1: Struktura szukanego słowa t.

Korzystając z wprowadzonych właśnie oznaczeń, możemy zapisać słowo t jako:

$$t \;=\; pr(s_{i_1}, s_{i_2}) \cdot pr(s_{i_2}, s_{i_3}) \cdot \ldots \cdot pr(s_{i_{m-1}}, s_{i_m}) \cdot s_{i_m}, \tag{3}$$

patrz także rys. 1. To oznacza, że gdybyśmy wiedzieli, jak dobrać kolejne słowa s_{i_j}, to umielibyśmy rozwiązać nasze zadanie. Tego jednak póki co nie wiemy, więc będziemy musieli jeszcze trochę pokombinować.

Graf prefiksów

Okazuje się, że łatwiej rozwiązać nasze zadanie, jeśli dane zinterpretujemy jako graf. Dla danego zbioru S skonstruujemy ważony, pełny graf skierowany $G = (V, E)$, który nazwiemy *grafem prefiksów*. Zbiór wierzchołków grafu $V = \{1, 2, \ldots, n\}$ utożsamiamy ze zbiorem słów S. Między każdą parą wierzchołków (i, j) występuje krawędź skierowana, której wagę ustalamy jako $|pr(s_i, s_j)|$. Zauważmy, że w przypadku $i = j$ mamy w grafie pętlę, czyli formalnie G jest multigrafem. Przykładowy graf prefiksów jest przedstawiony na rys. 2.

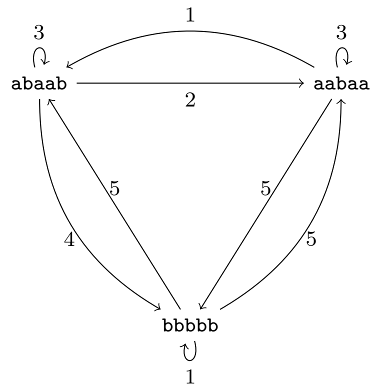

Rys. 2: Ilustracja grafu prefiksów dla zbioru słów $S = \{$`abaab`, `aabaa`, `bbbbb`$\}$.

Jeżeli przypomnimy sobie, co w poprzedniej sekcji udało nam się ustalić odnośnie do postaci wynikowego słowa t, to łatwo zauważymy, że graf prefiksów ma istotny związek z naszym wyjściowym problemem. Faktycznie, zapis (3) możemy odczytać następująco: *długość słowa t jest równa długości najkrótszej ścieżki o m wierzchołkach, łączącej pewne wierzchołki i, $j \in V$, powiększonej o $|s_j|$*. Słowo „najkrótsza” odnosi się tu, oczywiście, do sumy wag na krawędziach. Ta przyjemna własność sprowadza rozwiązanie naszego problemu do poszukiwania najkrótszych (w jakimś sensie) ścieżek w grafie prefiksów. Zanim zaczniemy kontynuować tę myśl, zastanówmy się jeszcze, w jaki sposób efektywnie wyznaczyć graf prefiksów dla danego zbioru S.

Do konstrukcji grafu G wystarczą nam długości prefiksów postaci $|pr(s_i, s_j)|$. Będziemy je wyznaczać osobno dla każdej pary słów (s_i, s_j). Przypomnijmy, że w tym celu wystarczy umieć obliczać najdłuższe nakładki postaci $|ov(s_i, s_j)|$ (czy Czytelnik pamięta dlaczego?). Najprostsze podejście, polegające na sprawdzaniu kolejnych możliwych długości nakładek, pozwala obliczyć każdą taką najdłuższą nakładkę w złożoności czasowej $O\left(\min(|s_i|, |s_j|)^2\right)$.

Aby poprawić ten wynik, zauważmy, że w przypadku, gdy $i \neq j$, $ov(s_i, s_j)$ jest równe długości najdłuższego prefiksu słowa s_j, który jest zarazem sufiksem słowa s_i, czyli jest równe długości najdłuższego właściwego *prefikso-sufiksu* słowa $s_j \# s_i$ (właściwego, czyli krótszego od całego tego słowa). Przy tym # jest symbolem, który (ewidentnie) nie należy do alfabetu angielskiego, a umieściliśmy go w środku po to, aby na pewno wynikowy prefikso-sufiks nie był dłuższy niż s_i lub s_j. W przypadku szczególnym $i = j$ najdłuższa nakładka s_i i s_i odpowiada po prostu najdłuższemu właściwemu prefikso-sufiksowi samego słowa s_i.

Sprowadziliśmy zatem problem wyznaczania najdłuższych nakładek do obliczania najdłuższych właściwych prefikso-sufiksów pewnych słów. W tym miejscu warto przypomnieć, że długość najdłuższego prefikso-sufiksu dowolnego słowa można obliczyć w czasie proporcjonalnym do długości tego słowa, korzystając z funkcji prefiksowej z algorytmu Knutha-Morrisa-Pratta (patrz np. książki [19, 21]). To pokazuje, że $|ov(s_i, s_j)|$ możemy obliczyć (w każdym przypadku) w czasie $O(|s_i| + |s_j|)$, co daje następujący łączny koszt czasowy obliczenia wszystkich takich nakładek:

$$O\left(\sum_{i=1}^{n}\sum_{j=1}^{n}(|s_i|+|s_j|)\right) = O\left(\sum_{i=1}^{n}(n\cdot|s_i|+L)\right) = O\left(n\cdot\sum_{i=1}^{n}|s_i|+nL\right) = O(nL).$$

W ten właśnie sposób obliczano najdłuższe nakładki, a więc także i względne prefiksy, w rozwiązaniu wzorcowym. Warto w tym miejscu dodać, że istnieją inne metody wykonania tego podzadania. Jedna z nich polega na zastosowaniu drobnego oszustwa, a mianowicie haszowania: dla każdej pary (s_i, s_j) przeglądamy kolejne możliwe długości nakładki i za pomocą haszy sprawdzamy w czasie stałym, czy odpowiedni prefiks i sufiks są równe. W ten sposób otrzymujemy inne rozwiązanie o złożoności czasowej $O(n\cdot L)$, które jest jednakże obarczone pewnym ryzykiem błędu. Więcej o metodzie haszowania można przeczytać w opracowaniu zadania *Antysymetria* w tej książeczce oraz w umieszczonych tam odnośnikach.

Na koniec dodajmy, że wszystkie nakładki można także obliczyć w optymalnej złożoności czasowej $O(n^2+L)$, co wymaga użycia bardziej skomplikowanych technik — zainteresowanych czytelników odsyłamy do artykułu [37], niestety dostępnego tylko w języku angielskim.

Macierze

Sformułujmy pozostały do rozwiązania problem grafowy w sposób abstrakcyjny. Dany jest ważony, pełny graf skierowany $G=(V,E)$, $V=\{1,2,\ldots,n\}$, oraz liczba m. Dla każdej pary wierzchołków (i,j) chcemy obliczyć długość najkrótszej ścieżki z i do j przechodzącej przez dokładnie $m-1$ krawędzi. Zauważmy, że rzeczywiście tyle nam wystarczy, aby rozwiązać wyjściowy problem.

Oznaczmy przez $T(m-1)$ poszukiwaną tabelkę odległości, rozmiaru $n\times n$. Dla utrudnienia, takie tabelki będziemy w dalszej części tekstu nazywać *macierzami*.

Macierz $T(0)$ reprezentuje najkrótsze możliwe ścieżki — jednowierzchołkowe — więc ma całkiem nieskomplikowaną postać: $T(0)_{i,i}=0$ dla każdego wierzchołka i, a poza tym $T(0)_{i,j}=\infty$ dla $i\neq j$, co wiąże się z tym, że takich ścieżek po prostu nie ma. Macierz $T(1)$ także wypełniamy całkiem łatwo — wystarczy w pole $T(1)_{i,j}$ wpisać wagę krawędzi prowadzącej z wierzchołka i do wierzchołka j. Innymi słowy, $T(1)$ jest *macierzą sąsiedztwa* grafu G. Aby opisać to, co dzieje się dalej, przyjrzyjmy się ogólnej sytuacji: jak obliczyć $T(a+b)$ na podstawie $T(a)$ oraz $T(b)$? Odpowiedź na to pytanie daje następujący lemat.

Lemat 1. Dla dowolnych $a,b\geqslant 0$ oraz $i,j\in V$,

$$T(a+b)_{i,j} = \min\{T(a)_{i,k}+T(b)_{k,j} \;:\; k\in V\}.$$

Dowód: Żądaną równość łatwo uzasadnić, jeśli odpowiednio zinterpretuje się występujące w niej komórki macierzy. Zauważmy mianowicie, że ścieżkę reprezentującą $T(a+b)_{i,j}$ możemy podzielić na dwie części: pierwsze a krawędzi i ostatnie b krawędzi. Niech k_0 będzie wierzchołkiem, w którym spotykają się te części. Wówczas pierwsza część naszej ścieżki na pewno musi stanowić najkrótszą a-krawędziową ścieżkę z wierzchołka i do wierzchołka k_0, podobnie druga część stanowi najkrótszą ścieżkę z k_0 do j. Stąd

$$T(a+b)_{i,j} = T(a)_{i,k_0} + T(b)_{k_0,j}.$$

Aby zakończyć dowód, wystarczy dodać, że dla wszystkich pozostałych wierzchołków k musi zachodzić

$$T(a)_{i,k} + T(b)_{k,j} \geqslant T(a)_{i,k_0} + T(b)_{k_0,j},$$

gdyż w przeciwnym przypadku sklejając ścieżki odpowiadające $T(a)_{i,k}$ oraz $T(b)_{k,j}$, otrzymalibyśmy ścieżkę z i do j złożoną z $a+b$ krawędzi, ale krótszą niż $T(a+b)_{i,j}$, co nie jest możliwe. To pokazuje, że $T(a+b)_{i,j}$ jest równe owemu minimum, które występuje w tezie lematu. ∎

Zauważmy teraz, że jeśli dla dowolnych macierzy M, N rozmiaru $n \times n$ zdefiniujemy działanie $\oplus$ jako[1]:

$$(M \oplus N)_{i,j} \stackrel{\text{def}}{=} \min\{M_{i,k} + N_{k,j} \;:\; k = 1, 2, \ldots, n\},$$

to wzór zawarty w Lemacie 1 możemy zapisać w bardzo prostej postaci:

$$T(a+b) = T(a) \oplus T(b) \quad \text{dla } a, b \geqslant 0. \tag{4}$$

Korzystając z powyższego wzoru, bardzo łatwo skonstruować *jakieś* rozwiązanie naszego zadania: aby obliczyć $T(m-1)$, wystarczy zastosować tenże wzór $m-2$ razy, za każdym razem podstawiając $a = 1$. Przypomnijmy jednak, że parametr m może być naprawdę duży, więc takim rozwiązaniem nie możemy się jeszcze zadowolić.

Okazuje się, że wzór (4) stanowi klucz również do bardziej efektywnej metody obliczania $T(m-1)$. Możemy mianowicie zastosować postępowanie analogiczne do szybkiego potęgowania binarnego[2], czyli korzystające z następujących wzorów rekurencyjnych:

$$T(2k) = T(k) \oplus T(k), \qquad T(2k+1) = T(1) \oplus T(2k).$$

W ten sposób możemy obliczyć $T(m-1)$, wykonując działanie $\oplus$ zaledwie $O(\log m)$ razy. Dla macierzy $n \times n$ koszt czasowy wykonania działania $\oplus$ to $O(n^3)$, ponieważ musimy obliczyć n^2 wartości, z których każda to minimum z n sum par liczb. To oznacza, że umiemy obliczyć $T(m-1)$ w złożoności czasowej $O(n^3 \log m)$.

Rozwiązanie wzorcowe

W rozwiązaniu wzorcowym najpierw, w czasie $O(n \cdot L)$, obliczamy macierz sąsiedztwa grafu prefiksów G, a następnie podstawiamy ją za $T(1)$ i obliczamy $T(m-1)$ za

[1] Czytelnicy zaznajomieni z mnożeniem macierzy mogą zauważyć podobieństwo działania $\oplus$ do mnożenia macierzy — gdyby operację „min” zastąpić przez sumę, a dodawanie przez mnożenie, to otrzymalibyśmy dokładnie standardowe mnożenie macierzy.

[2] Można pokazać, że działanie $\oplus$ (nazywane z ang. *min-plus product*) jest łączne i w związku z tym macierz $T(m-1)$ można tak naprawdę zapisać jako $T(1)^{m-1}$, czyli $(m-1)$-szą potęgę $T(1)$ względem działania $\oplus$.

pomocą opisanej metody binarnej, w czasie $O(n^3 \log m)$. Korzystając z komórek tej macierzy, obliczamy wynik ze wzoru:

$$\min\left\{T(m-1)_{i,j} + |s_j| \;:\; i,j = 1,2,\ldots,n\right\}.$$

Złożoność czasowa rozwiązania wzorcowego to $O(n \cdot (n^2 \log m + L))$, a pamięciowa $O(n^2 + L)$. Jego implementacje można znaleźć w plikach `cho.cpp`, `cho1.pas` oraz `cho2.cpp`.

Inne rozwiązania

W tym zadaniu rozwiązania powolne to przede wszystkim nieefektywne implementacje pomysłów zawartych w rozwiązaniu wzorcowym. Wyróżniamy tu rozwiązania obliczające graf prefiksów metodą siłową — złożoność czasowa $O(L^2 + n^3 \log m)$, implementacje w plikach `chos1.cpp` i `chos2.pas`, rozwiązania obliczające $T(m-1)$ za pomocą $(m-2)$-krotnego wykonywania działania $\oplus$ — złożoność czasowa $O(n \cdot L + n^3 \cdot m)$, implementacje w plikach `chos3.cpp` i `chos4.pas`, oraz rozwiązania mające obie te wady — złożoność czasowa $O(L^2 + n^3 \cdot m)$, pliki `chos5.cpp` i `chos6.pas`. Rozwiązania pierwszego typu otrzymywały na zawodach około 80 punktów, natomiast pozostałe od około 30 do 50 punktów.

Wśród rozwiązań niepoprawnych warto zwrócić uwagę na różne heurystyki oparte na konstruowaniu optymalnej ścieżki jedynie za pomocą pojedynczych cykli w grafie G (pliki `chob1.cpp`, `chob2.cpp`, `chob5.cpp`, zdobywały do 40 punktów) oraz implementacje rozwiązania wzorcowego nieużywające zmiennych całkowitych 64-bitowych (`chob3.cpp`, zdobywało 80 punktów).

Testy

Do sprawdzenia rozwiązań użyto 10 grup testów. Poza specyficznymi testami *1d*, *1e*, *6d* i *8d*, poszczególne testy w grupach były następujących typów:

typ a: testy losowe,

typ b: testy, w których kolejne imiona chomików konstruowano, wybierając losowy sufiks poprzedniego imienia i używając go jako prefiksu nowego imienia (np. `abcd`, `bcdefgh`, `ghi`),

typ c: testy podobne do testów typu *b*, w których dodatkowo do wybranych imion doklejano losowe sufiksy, będące prefiksami już skonstruowanych imion, tworząc pewnego rodzaju cykle (np. `abcd`, `cdefgh`, `fghabc`),

typ d: testy wydajnościowe, w których imiona chomików mają specjalną strukturę, wymuszającą wykorzystanie efektywnych metod do obliczania najdłuższych nakładek.

Na następnej stronie znajduje się tabela z podstawowymi statystykami wykorzystanych testów (n — liczba imion chomików, L — suma długości imion, m — dolne ograniczenie na liczbę wystąpień imion chomików w wynikowym słowie).

Nazwa	**n**	**L**	**m**
cho1a.in	7	134	45
cho1b.in	9	126	32
cho1c.in	7	100	37
cho1d.in	2	4	1
cho1e.in	8	64	50
cho2a.in	16	452	87
cho2b.in	17	536	78
cho2c.in	24	596	86
cho3a.in	42	464	650
cho3b.in	35	508	744
cho3c.in	47	873	994
cho4a.in	61	2 394	5 071
cho4b.in	94	2 652	4 781
cho4c.in	55	3 005	4 016
cho5a.in	76	3 652	38 980
cho5b.in	73	3 946	32 521
cho5c.in	79	5 780	30 944
cho6a.in	90	6 664	160 907
cho6b.in	85	8 258	174 302
cho6c.in	104	7 152	168 395
cho6d.in	101	10 201	524 288

Nazwa	**n**	**L**	**m**
cho7a.in	94	13 706	795 662
cho7b.in	93	18 636	985 466
cho7c.in	113	13 960	806 575
cho8a.in	134	16 124	9 161 573
cho8b.in	155	25 282	8 508 759
cho8c.in	92	24 784	9 180 994
cho8d.in	141	19 881	7 654 210
cho9a.in	104	28 488	52 909 188
cho9b.in	114	37 786	98 565 618
cho9c.in	98	37 144	67 504 299
cho9d.in	100	59 850	717 226 983
cho10a.in	7	95 991	889 592 424
cho10b.in	187	54 081	523 267 787
cho10c.in	185	64 190	925 285 703
cho10d.in	100	99 850	811 650 835